

תאווה

"יוסף, האוכל מוכן. יוספון, יוספית, יוספאל — לשולחן! האוכל מתקרר!"
 יוסף קיפל את העיתון וקם מהכורסא.
 "כל העיתון עם השטויות האלו של סאדאט", אמר כשהתיישב לשולחן.
 "אמרו בחדשות שהוא יבוא בשבת", אמר יוספון.
 "שטויות. זה הכל תכסיס. הוא מכין מילחמה. הוא רמאי גדול, הערבי הזה", סיכם יוסף, "שלחת את הטוטו?"
 "כן."
 "יופי, השבוע הפרס הגדול הוא שתי מיליון. את שומעת, יוספה, יצחק קנה אוטו חדש, משהו לוקסוס, שילם איזה מאה אלף לפחות. מה יש מנה אחרונה?"
 "תפוזים."
 "טוב, יוספית, לכי תפתחי את הטלוויזיה, זה כבר מתחיל."
 בחדשות אמר ראש-הממשלה שנישיא-מצריים יבוא לביקור ממלכתי במוצאי שבת.
 "אתה רואה", אמר יוספון, "אמרת לך שהוא יבוא."
 "שטויות", אמר יוסף, "הוא לא יבוא. הסברתי לך — זה הכל תכסיס. אתה אל תאמין לאף מילה של הערבי הזה. זה הכל שקרים. הם תמיד אומרים משהו אחד ועושים משהו אחר."
 "אבל גם בגין אומר שהוא יבוא."
 "אומר, אומר. הוא משחק את המישחק, הוא לא פרייר. אבל הוא לא יבוא, הוא ערבי. רק סכין בגב הוא ייתן לך, זה הכל. עכשיו כולם לישון. יאללה!"
 אחרי הטלוויזיה הלכו גם יוסף ויוספה לישון.
 "זה הכל שטויות. אי אפשר להאמין לערבים האלו. לילה טוב", אמר יוסף והלך לישון.
 "לילה טוב", אמרה יוספה והלכה לישון.
 "יוסף, האוכל מוכן. יוספון, יוספאל, יוספית — לשולחן! האוכל מתקרר!"
 יוסף קיפל את העיתון וקם מהכורסא.
 "מלכולך הסאדאט הזה", אמר כשהתיישב לשולחן, "ממש ערבי."
 "היום במכולת בא איזה ערבי ודיבר עם גברת יצחק", אמרה יוספה.
 "הוא ממש מלכולך, הסאדאט הזה", אמר יוסף, "ערבי נשאר ערבי, אין מה לעשות. נותנים לו אצבע — רוצה את כל היד. הנה בגין נותן לו ויתורים בלי סוף, אפילו מוכן לשכור את שארם-א-שייח לחמישים שנה, אבל הסאדאט הזה, כמו ערבי, הוא רוצה הכל. ניתן לו את שארם-א-שייח, ירצה את אילת. ניתן לו את יריחו, ירצה את פתח-תיקוה."
 "אולי לא ירצה", אמר יוספון.
 "אין דבר כזה. ככה זה ערבי. ומה — שנסמוך עליהם אולי? הנה, הערבי שלנו, שעושה לנו ספוג'ה בעבודה, פתאום לא בא יותר. מה יש, מה קרה? כלום. ככה זה הערבים. אסור לסמוך עליהם אף פעם. רק להרוג אותנו, זה מה שהם רוצים. מה יש מנה אחת רונה?"
 "אשכוליות עם סוכר."
 "טוב, לכי תפתחי את הטלוויזיה, זה כבר מתחיל. בחדשות הסבירו את הסחטנות המצרית."
 "אתם רואים", הסביר יוסף, "אמרת לך — רק להרוג אותנו הם רוצים. לא שלום ולא בטיח. אני תמיד אמרתי את זה — אין, עם ערבים אין מה לדבר. באים עם חיובים, עושים את עצמם כאילו רוצים שלום, אבל בעצם כל מה שהם רוצים זה רק שתסתרוב ויכניסו לך את הסכין בגב. זה הכל. עכשיו כולם לישון. יאללה!"
 אחרי הטלוויזיה הלכו גם יוסף ויוספה לישון.
 "מסריחים הערבים האלה, בחיי לילה טוב", אמר יוסף והלך לישון.
 "לילה טוב", אמרה יוספה והלכה לישון.
 "יוסף, האוכל מוכן. יוספית, יוספאל, יוספון — לשולחן! האוכל מתקרר!"
 יוסף קיפל את העיתון וקם מהכורסא.
 "גמרנו. זה גמור. יש הסכם", אמר כשהתיישב לישולחן.
 "מאה אחוז", המשיך יוסף, "נתן לו בגין הצעה שהוא לא יכול לסרב לה. זהו, מאה אחוז. גמרנו, יהיה שלום."
 "היום במכולת גברת יצחק לא אמרה לי שלום", אמרה יוספה.
 "זהו, יהיה שלום מאה אחוז. סאדאט הוא בן-אדם

"אבל אם הוא כן יעשה מילחמה?" שאל יוספון.
 "הוא לא יעשה. זהו זה. הוא גבר לעניין. הוא לא שקרן. אצלו מילה זה מילה. אמר — אמר. זהו, וגם בגין לא פרייר. זהו. עכשיו כולם לישון. יאללה!"
 אחרי הטלוויזיה הלכו גם יוסף ויוספה לישון.
 "שיחק אותה בגין. הנה הביא שלום. לילה טוב", אמר יוסף והלך לישון.
 "לילה טוב", אמרה יוספה והלכה לישון.
 "יוסף, האוכל מוכן. יוספאל, יוספון, יוספית — לשולחן! האוכל מתקרר!"
 יוסף קיפל את העיתון וקם מהכורסא.
 "כלום לא יצא מזה, כלום", אמר כשהתיישב לשולחן.
 "פגשתי היום את גברת יצחק במכולת", אמרה יוספה, "היא לא אמרה לי כלום."
 "כן, היום בעבודה הוא גם בא בז'אקט חדש. אני חושב שזה הכל מהבורסה. הוא עשה משהו עם "ירדן", אמר יוסף, "כלום לא יצא מזה. אפילו בבורסה הכל יורד. אני חושב שאני ימכור, אם זה ככה. יכלו לפחות לעשות לו איזה ג'סט, אני יודע, לוותר על אל-עריש, או משהו כזה, אבל כלום!"
 "אולי נתנו לו משהו בשקט?" שאלה יוספה.
 "שום דבר. אפילו לא הזמין את בגין. כלום לא נתנו לו. מה יש מנה אחרונה?"
 "יש קלמנטינות."
 "טוב, לכי תפתחי את הטלוויזיה, זה כבר מתחיל. בחדשות ניתחו הפרשנים את המאורעות."
 "זה הכל בבלת", אמר יוסף, "אם היה יוצא מזה משהו, אז סאדאט היה מזמין את בגין. לא הזמין — סימן שלא יצא כלום!"
 "אבל אנחנו עוד לא יודעים הכל", אמר יוספון.
 "מה שאנחנו יודעים זה מספיק", סיכם יוסף, "לא יצא כלום. לא בשקט, ולא בחשאי, ולא בטיח. כלום. עכשיו כולם לישון, יאללה!"
 אחרי הטלוויזיה הלכו גם יוסף ויוספה לישון.
 "כלום לא יצא מזה, שום-דבר. לילה טוב", אמר יוסף והלך לישון.
 "לילה טוב", אמרה יוספה והלכה לישון.
 "יוסף, האוכל מוכן. יוספית, יוספאל, יוספון — לשולחן! האוכל מתקרר!"
 יוסף קיפל את העיתון וקם מהכורסא.
 "כל הכבוד לבגין", אמר כשהתיישב לשולחן, "באמת שיחק אותה."
 "אבא, עכשיו יהיה שלום?", שאלה יוספית.
 "נו בטח, מה את חושבת, אחרת סאדאט לא היה בא לכאן. בגין יודע בדיוק מה שהוא עושה."
 "עכשיו נשחק איתם כדורגל?", שאל יוספאל.
 "כן, ונראה להם מה זה. הם ילמדו אצלנו מה זה כדורגל. הם יראו את אורי — הם ישתגעו", הסביר יוסף, "גמרנו. שמעת מה שסאדאט אמר — לא עוד מילחמה. גמרנו, אין מילחמות יותר."
 "אבל נצטרך לתת להם משהו."
 "אתה תסמוך על בגין. הוא ייתן להם בדיוק מה שצריך וגמרנו. זהו זה, יהיה שלום. הם שניהם גברים לעניין, בגין וסאדאט, אין אצלם בעיות. מילה זה מילה. שמעת אותם — לא עוד מילחמה. זהו, מה יש מנה אחרונה?"
 "קומפוט שזיפים."
 "טוב, יוספון, לך תפתח את הטלוויזיה, זה כבר מתחיל."
 בחדשות הודיעו ראש-הממשלה ונישיא-מצריים שלא עוד מילחמה.
 "אתה רואה", אמר יוסף, "אמרת לך — גמרנו עם המילחמות."

"אחרי זה זה הסידרה עם האישה הזאת", אמר יוספון.
 "למה הם הפסיקו עם "עני ועשיר"? הם לא בסדר הטלוויזיה הזאת", אמר יוסף.
 "באמת היה יופי, עני ועשיר, מותח ועצוב והכל", אמרה יוספה.
 "אולי עוד יחזירו את זה", אמר יוסף, "כשיבוא השלום. עכשיו כולם לישון. יאללה!"
 אחרי הטלוויזיה הלכו גם יוסף ויוספה לישון.
 "זה הכל מסתדר. בגין יעשה לו שלום, לסאדאט. לילה טוב", אמר יוסף והלך לישון.
 "לילה טוב", אמרה יוספה והלכה לישון.
 "יוסף, האוכל מוכן. יוספון, יוספאל, יוספית — לשולחן! האוכל מתקרר!"
 יוסף קיפל את העיתון וקם מהכורסא.
 "מלכולך הסאדאט הזה", אמר כשהתיישב לשולחן, "ממש ערבי."
 "היום במכולת בא איזה ערבי ודיבר עם גברת יצחק", אמרה יוספה.
 "הוא ממש מלכולך, הסאדאט הזה", אמר יוסף, "ערבי נשאר ערבי, אין מה לעשות. נותנים לו אצבע — רוצה את כל היד. הנה בגין נותן לו ויתורים בלי סוף, אפילו מוכן לשכור את שארם-א-שייח לחמישים שנה, אבל הסאדאט הזה, כמו ערבי, הוא רוצה הכל. ניתן לו את שארם-א-שייח, ירצה את אילת. ניתן לו את יריחו, ירצה את פתח-תיקוה."
 "אולי לא ירצה", אמר יוספון.
 "אין דבר כזה. ככה זה ערבי. ומה — שנסמוך עליהם אולי? הנה, הערבי שלנו, שעושה לנו ספוג'ה בעבודה, פתאום לא בא יותר. מה יש, מה קרה? כלום. ככה זה הערבים. אסור לסמוך עליהם אף פעם. רק להרוג אותנו, זה מה שהם רוצים. מה יש מנה אחת רונה?"
 "אשכוליות עם סוכר."
 "טוב, לכי תפתחי את הטלוויזיה, זה כבר מתחיל. בחדשות הסבירו את הסחטנות המצרית."
 "אתם רואים", הסביר יוסף, "אמרת לך — רק להרוג אותנו הם רוצים. לא שלום ולא בטיח. אני תמיד אמרתי את זה — אין, עם ערבים אין מה לדבר. באים עם חיובים, עושים את עצמם כאילו רוצים שלום, אבל בעצם כל מה שהם רוצים זה רק שתסתרוב ויכניסו לך את הסכין בגב. זה הכל. עכשיו כולם לישון. יאללה!"
 אחרי הטלוויזיה הלכו גם יוסף ויוספה לישון.
 "מסריחים הערבים האלה, בחיי לילה טוב", אמר יוסף והלך לישון.
 "לילה טוב", אמרה יוספה והלכה לישון.
 "יוסף, האוכל מוכן. יוספית, יוספאל, יוספון — לשולחן! האוכל מתקרר!"
 יוסף קיפל את העיתון וקם מהכורסא.
 "גמרנו. זה גמור. יש הסכם", אמר כשהתיישב לישולחן.
 "מאה אחוז", המשיך יוסף, "נתן לו בגין הצעה שהוא לא יכול לסרב לה. זהו, מאה אחוז. גמרנו, יהיה שלום."
 "היום במכולת גברת יצחק לא אמרה לי שלום", אמרה יוספה.
 "זהו, יהיה שלום מאה אחוז. סאדאט הוא בן-אדם

